

MI AZ A JÓ HÍR, AMIT A KERESZTÉNYEK ANNYIRA EL AKARNAK MONDANI A VILÁGNAK?

SZABADOS ÁDÁM

Időnként az a kívülálló benyomása rólunk, keresztényekről, hogy nem férünk a bőrünkbe. Olyanok vagyunk, mint a hajnalban az arcba szálló legyek: szemtelenül és hivatlanul a képükbe tolakodunk, és újra és újra elmondjuk nekik azt, amire ők egyáltalán nem kíváncsiak. A mondanivalónk érdektelen ugyan a számukra, viszont a nyugalomuk megzavarására tökéletesen alkalmasak vagyunk.

Nem akarok mentséggel szolgálni az alkalmatlan, bölcstelen és rosszul értelmezett keresztény tanúskodás számára. Inkább azt szeretném megválaszolni, miért érzik közülünk sokan azt, hogy joguk van a határátlépésre, akár az alkalmatlan, bölcstelen, rosszul értelmezett tanúskodásra is (amire egyébként nincs jogunk). Egyetlen oka van ennek: a keresztények olyan jó hírről tudnak, amit mindenáron meg akarnak osztani másokkal! Néha akár bénán és kontraproduktívan is.

A keresztények jó híre (görögből átvéve: εὐαγγέλιον, evangélium) nem egy más forrásból is levezethető erkölcsi tan, nem is valami ezoterikus bölcsesség, hanem egy váratlan és – ha igaz – elképesztő esemény: a kivégzett első századi zsidó tanító, a názáreti Jézus *feltámadt a halálból!* Szerintünk, keresztények szerint ez mindent megváltoztat, de legalábbis mindent más megvilágításba helyez. Mi a jelentősége Jézus feltámadásának, ennek a döbbenetes csodának, amiről annakidején több mint ötszáz ember személyes élményként tanúskodott? Az apostoli tanítás szerint Jézus halálának és feltámadásának a jelentősége az, hogy általa Isten megszabadít bennünket a létezés két legkomolyabb tehertételétől: a *bűntől* és a *haláltól*. Jézus halála nem szerencsétlen baleset volt, hanem Isten előre eltervezett szándéka, amire Jézus, a Fiú, még az örökkévalóságban önként igent mondott. Feltámadása azt jelentette, hogy a mennyei Atya elfogadta az áldozatát és megkezdte a bűn legszörnyűbb következményének felszámolását, a halál elnyelését. Ez szerintünk, keresztények szerint olyan jó hír, amiért érdemes embertársaink nyugalomát (?) megzavarni. Hadd mondjam el újra a jó hír két oldalát.

Jézus a halálával magára vette a bűneinket. Sokan manapság nem bűnről, inkább csak büntudatról beszélnek, jelezve, hogy a bűn valódi definíciója bonyolultabb, mint ahogy azt megéljük. Azon viszont nehéz vitatkozni, hogy az emberek számára gondot jelent a büntudat, az elrontott, elszalasztott élethelyzetek miatti szorongó érzés, amit nem feltétlenül kapcsolnak össze az Istenséggel, de ettől még nagyon is átélnek. Akkor is, amikor igyekeznek elnyomni azt. Egyik ateista ismerősöm becsületesen elismerte, hogy neki – velünk, keresztényekkel ellentétben – mindig együtt kell élnie a büntudattal, sok esetben bocsánatot sem tud többé kérni azoktól, akik ellen vétkezett. Ha a kereszténység Jézussal kapcsolatos híre igaz, akkor viszont van feloldás a bűn és a büntudat problémájára (ami egyébként jóval súlyosabb, mint a legtöbb ember véli, éppen az Istenség miatt). Az a jó hírünk a világ számára, hogy

Isten magára vette a bűneinket, és helyettünk, bűnös emberek helyett bűnhődött, amikor hozzászegezték egy római fakereszthez. Nonszensz? Majdnem az. Pál apostol már az első században előrevetítette, hogy a „görögök” bolondságnak fogják tartani, a zsidók pedig botránynak, de a hívők számára ez a bolondság – „a keresztről szóló beszéd” – Isten bölcsessége és ereje.

Jézus a feltámadásával áttörte a halál falát. A bibliai világkép szerint a halál a bűn következménye. Az első ember a bűnbeeséssel a halált szabadította ránk, és a halál azóta mindent úgy rág szét, mint a szú az öreg bútort. Nincs az életnek olyan zuga, melyet ne venne birtokba, még ha az új élet születésének menetrendszerű csodája látszólag feltartóztatja is a halál terjeszkedését. Az egzisztencialista filozófusok helyesen ismerték fel, hogy a halál fényében minden abszurd, és nem az a kérdés, mi az élet értelme, hanem az, hogy miért ne fejezzük be előbb, mint hogy magától szakad ránk. Nekünk, keresztényeknek olyan hírünk van, amelynek az összes újság címlapját be kellene töltenie: *Jézus megtörte a halál erejét és világosságra hozta az elmúlhatatlan életet!* Jézus a mi képviselőnkben szenvedte el a halált, a mi helyünkön állva kapott a bűnért büntetést. Egy új emberiség képviselőjeként – a benne hívők képviselőjeként – engesztelést szerzett és elégtételt adott az isteni igazságosság számára. És ekkor nem csak az történt, hogy a bűneink bocsánatot nyertek. Mivel Isten kezdettől összeláncolta a bűnt és a halált, a bűn elvételével a halál ereje is megroppant! Jézus feltámadása azt bizonyítja, hogy Isten kiengedi az új emberiséget a halál fogságából. Feltámadnak az életre mindazok, akik Jézussal kapcsolták össze az életüket, és a feltámadáskor megtapasztalják a halál nélküli Életet. Pál elragadtatásában így kiált fel: „Amikor pedig ez a romlandó romolhatatlanságba öltözik, és ez a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor teljesül be, ami meg van írva: 'Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?' A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”

Lehet erről hallgatni?